

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **J. B.**

skazanego z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 maja 2016 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

w sprawie Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 12 grudnia 2013 r.,

zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 maja 2014 r.,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Ś. uznał oskarżonego J. B. za winnego popełnienia czynu z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to skazał go na karę 8 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 22 maja 2014 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 18 kwietnia 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo J. B., w którym domagał się on wznowienia postępowania zakończonego tym wyrokiem. Wnioskodawca, nie podając podstawy prawnej wznowienia, utrzymywał że został skazany „niewinnie z pomówienia osób trzecich”. Twierdził, że nie brał udziału w

pobicie pokrzywdzonej, a jedynie znalazł ją na klatce schodowej i pomógł jej wejść do mieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. art. 545 § 3 k.p.k. - dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W myśl tego przepisu sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego J. B. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez niego wniosku z podstawami wznowienia postępowania określonymi w art. 540 § 1 pkt 1 i 2, § 2 i § 3 k.p.k., czy też w art. 542 § 3 k.p.k. Treść uzasadnienia przedmiotowego wniosku pozwala wręcz na stwierdzenie, że zamiarem jego autora w rzeczywistości było wymuszenie kolejnej oceny materiału dowodowego i doprowadzenie w ten sposób do zmiany ustaleń faktycznych, co w postępowaniu wznowieniowym jest oczywiście wykluczone. Od lat w judykaturze ugruntowany jest bowiem pogląd, że w toku postępowania o wznowienie nie jest dopuszczalne badanie prawidłowości oceny materiału dowodowego dokonanej przez sądy orzekające w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 listopada 1994 r., III KO 67/94, LEX nr 22092).

Powyższe, w myśl art. 545 § 3 k.p.k., przesądza o oczywistej bezzasadności obecnie złożonego przez niego wniosku o wznowienie postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

